

Μια σπάνια υποκριτική πράξη

«Della Robbia». Θεατρικός μονόλογος, Βασισμένος στα κείμενα των Τ. Ουίλιαμς, Α. Κασόνα, Ν. Νικολαΐδη. Συρραφή κειμένων και δραματουργική επεξεργασία: Ανθούλης Δημοσθένους. Ερμηνεύει η Ιωάννα Σιαφκάλη.

Οι παραλλαγές των σχέσεων σκηνοθέτη-ηθοποιού στην ιδιαίτερη περίπτωση των μονοπαραστάσεων είναι πάμπολλες, ίσως όσα είναι τα σκίτσα του Πικάσο με θέμα τον Ζωγράφο και τη Μούσα του. Κυμαίνονται μεταξύ μοντέλων «πλάστης και πηλός», «μονομαχία», «σύμπνευση». Ο Ανθούλης Δημοσθένους δεν ονομάζει τον εαυτό του σκηνοθέτη αυτής της παραγωγής. Υπογράφει μόνο τη συρραφή και τη δραματουργική επεξεργασία των κειμένων. Πιστεύω πως από καιρό βάδιζε προς τη συνεργασία με την Ιωάννα Σιαφκάλη. Συμπεραίνω από την ευαίσθητη επιλογή των θεατρικών κειμένων και τη λειτουργική συρραφή των συγκεκριμένων αποσπασμάτων, ότι η προσωπικότητα της Ιωάννας Σιαφκάλη υπήρξε ο κύριος γνώμονας. Οι τρεις κύριες πηγές του κειμένου που έχει δημιουργήσει ο Δημοσθένους είναι το «Λεωφορείο ο Πόθος» του Τ. Ουίλιαμς, το «Σπίτι με τα εφτά μπαλκόνια» του Α. Κασόνα, το «Πέρα απ' το καλό και το κακό» του Ν. Νικολαΐδη. Ο κοινός παρανομαστής των πρωταγωνιστικών γυναικείων ρόλων είναι ο συνδυασμός ποιητικού και τραγικού στοιχείου, οι προσωπικότητες των ηρωίδων, τραγικά ευάλωτες και ποιητικά ιδιόμορφες, συνθλίβουν την ατομική τους μαγεία στη σύγκρουση με τον αδυσώπητο ρεαλισμό του περιβάλλοντός τους. Ο Ανθούλης Δημοσθένους χαρίζει στην ηθοποιό του το ιδανικό για την υποκριτική της προσωπικότητα περιβάλλον -τη σκηνική μοναξιά. Δεν είναι τυχαίο που οι με πολλά χρόνια υπηρεσίας θεατές της Σιαφκάλη θυμούνται ως κορυφαίες της δουλειές δύο μονολόγους, τον «Τζόρνταν» και τη «Μήδεια» της Κρίστα Βολφ. Η ικανότητα της Ιωάννας Σιαφκάλη να πλάθει στη σκηνή δικό της κόσμο ως προέκταση της ιδιόμορφης και σπάνιας προσωπικής της μανιέρας μπορεί μερικές φορές να την απομονώνει στο σύνολο μιας πολυπρόσωπης παράστασης, αλλά σε συνθήκες που όλος ο σκηνικός χώρος και χρόνος της ανήκουν, η ποίηση και η τραγικότητα που εκπέμπει, κάνουν τον θεατή να αισθάνεται ότι παρακολουθεί μια σπάνια υποκριτική πράξη.

«Προδοσία» του Χάρολντ Πίντερ από την Ομάδα 5C. Σκηνοθεσία: Μαρία Στυλιανού.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@phileleftheros.com

Παραγωγός: Στέφανος Κωνσταντίνου. Βοηθός σκηνοθέτη/διευθυντής σκηνής: Μαρία Ζίττη. Σκηνογράφος/ενδυματολόγος: Λυδία Μανδρίδου. Σχεδιασμός φωτισμού: Σταύρος Τάρταρης. Παίζουν: Φανή Πέτσα, Κωνσταντίνος Τσιολής, Γιώργος Αναγιωτός.

Μερικές φορές προτιμώ να διαβάζω τα θεατρικά του Πίντερ παρά να τα βλέπω στη σκηνή. Αισθάνομαι ότι μπορώ να συντονιστώ με τον εσωτερικό ρυθμό του κειμένου, να ανακαλύψω την παρτιτούρα των παύσεων, να νιώσω την ισορροπία

της ατάκας, να εντοπίσω τα υπόγεια ρεύματα των νοημάτων. Όχι από μόνη μου, αλλά έχοντας μαθητεύσει σε κάποιες καλές, γνήσια πιντερικές παραστάσεις που, παρά τη διαφορετική εθνική και γλωσσική προέλευση και διαφορετική σκηνοθετική προσέγγιση, είχαν συμπέσει μεταξύ τους στην τέχνη της ανάγνωσης των πιντερικών διαλόγων, στην τέχνη των εναλλαγών του λόγου και της σιωπής, στην τέχνη να εντοπίζουν τα κύρια σημαίνονα κάτω από επιφανειακά σημαίνοντα.

Πιστεύω πως η παραγωγή της «Προδοσίας» από την Ομάδα 5C σε σκηνοθεσία της Μαρίας Στυλιανού δεν περιέλαβε στους στόχους της την ανακάλυψη και την υποκριτική αναπαραγωγή της μουσικής του πιντερικού κειμένου. Αισθάνθηκα ότι οι επίταχυνσεις και οι επιβραδύνσεις της ροής του λόγου των ηθοποιών Φανής Πέτσα, Κωνσταντίνου Τσιολή και Γιώργου Αναγιωτού, καθώς και οι ενδυναμώσεις και οι χαλαρώσεις της υποκριτικής έντασης δε συνέπιπταν με την πιντερική παρτιτούρα. Οι δύσκολες αλλαγές του υπερβολικά σχολαστικού σκηνικού (Λυδία Μανδρίδου) που σήμαιναν τα όρια μεταξύ των σκηνών, δημιουργούσαν αχρείαστες διακοπές στη ροή. Οι εναλλαγές των χρονικών επιπέδων, τόσο σημαντικές στο έργο, απαιτούσαν πολύ περισσότερη ομαλότητα.

«Χ. ΒΥΡΩΝΟΣ»

Διασκευή του έργου του Philip Ridley «Vincent River» από την Ομάδα Point To. Σκηνοθεσία, μετάφραση, δραματουργία: Ευριπίδης Δίκαιος. Σκηνογραφία: Στέλλα Γεωργίου. Μουσική: Λαχτάρ-Μιχάλης Κουλιουμάς. Παίζουν: Ευαγγελία Ουνοφρίου, Νικόλας Δημητρίου.

Μια αποθήκη σε βιομηχανική περιοχή. Σωρός από άχρηστα αντικείμενα στη γωνιά. Σκηνικά ψαγμένα από υλικά που προήλθαν από τον σωρό. Μερικές σειρές από καρέκλες. Θέατρο. Επειδή αυτοί που το κάνουν καίγονται από επιθυμία να παίζουν. Επειδή η κειμενική βάση της διασκευής που παίζεται είναι

αξιόλογη. Επειδή ο σκηνοθέτης διείδε στο αρχικό κείμενο τη δυνατότητα της λειτουργικής του ανασκευής στην κυπριακή πραγματικότητα [και ως χωλαίνει η μετάφραση]. Επειδή το «έδαφος αποδοχής», η πόλη της Λευκωσίας, είναι εντυπωσιακά ιδωμένη από την ανάποδη της πλευρά. Επειδή το σκοτεινό ισορροπεί στην παράσταση με την τρυφερότητα. Επειδή οι ηθοποιοί καταφέρνουν να παίξουν και τα δύο. Επειδή η απώλεια πραγματικά παρουσιάζεται σαν μια διαδικασία, και οι συντελεστές της παράστασης την έχουν μετουσιώσει σε διαδικασία θεατρική.